

**Finansministeren** (Strup): Det Forslag, jeg fremsætter for det ærede Thing om Tillæg til Lovene af 9de April 1851 og 20de November 1876 om Invalideforjærgelse, er foranlediget ved, at Domstolene have gjort en anden Forstaaelse gjældende af de for Invalideforjærgelse bestemte Bestemmelser end den, Administrationen har gjort gjældende, og end den, jeg antager ogsaa har været Rigsdagens Mening, den Gang Lovene bleve vedtagne. Lovforslaget gaar i det Væsentlige ud paa at bestemme, at en Invalid først er berettiget til at faae Forjærgelse, naar han har andraget derom, og saa fra den 1ste i den Maaned, der følger efter Andragendet, og dernæst, at naar et Andragende om Forjærgelse er blevet afslaaet, og Invaliden vil søge til Domstolene for at faae denne Afgjørelse underkjendt, skal hans Sag være indanket inden 18 Maaneder, efter at Andragendet er fremkommet. Det vil være i alt Fald flere af det ærede Things Medlemmer bekendt, at vi allerede for to Aar siden fik en Høiesteretsdom for, at en Invalid skulde have efterbetalt Forjærgelse for de foregaaende 30 Aar. Derefter have vi i indøværende Aar faaet en Høiesteretsdom for, at en Invalid skulde have efterbetalt Forjærgelse for 6½ Aar, medens det kun var 4 Aar siden han var fremkommen med sit Andragende og altsaa overhovedet havde meldt sig som Invalid. Der er endnu senere kommen en Overretsdom, som ganske vist endnu ikke er afgjort for Høiesteret, og ved den er det afgjort, at Vedkommende skal have Invalideforjærgelse fra 1857, skjøndt han første Gang meldte sig i 1886. Det er i Invalidernes egen velforstaaede Interesse, at jeg fremsætter dette Forslag for Rigsdagen. Det forekommer mig nemlig at være aldeles klart, at naar man anerkjender Berettigelsen til at faae Forjærgelse i saa tvivlsomme Tilfælde, at man endogsaa undertiden nøies med, at det ikke er usandsynligt, at Videlsen kunne hidrøre fra Krigstjeneste, er det dog ligefrem givet, at en saadan administrativ Afgjørelse vilde være lidet forsvarlig, naar den skulde have til Følge, foruden fremtidig Forjærgelse, tillige Udbetaling af en lille Formue for den forbigaaende Tid, for 10—20—30 Aar. Jeg tror altsaa, at det er i Invalidernes egen velforstaaede Interesse, at man faar præciseret det, som jeg angav som Hovedindholdet af dette Forslag og faar det fastslaaet i Lov, nemlig at Ketten til at faae Forjærgelse først indtræder, naar et formeligt Andragende er indgivet, og at naar man vil paatale en Regtelse af Invalideforjærgelse, maa Aaa-

talen ske inden 18 Maaneder efter at Andragendet er kommet ind, Noget, der jo ogsaa af andre Grunde er ganske naturligt; thi naar lang Tid gaar hen mellem, at et Andragende indkommer og afslaaes, samt at Sag reises, bliver det jo langt vanskeligere at faae konstateret for Domstolene, hvorledes Forholdet i Virkeligheden har været den Gang Afslaget blev givet.

Dernæst fremsætter jeg et Forslag om en Bonusudbetaling til Interessenter i Livsforfikkings- og Forjærgelsesanstalten af 1871. I Loven af 18de Juni 1870 om Oprettelser af denne Anstalt var det blandt Andet bestemt, at hvert femte Aar skulde der finde en fuldstændig Opgjørelse Sted af Status, det vil sige, man skulde undersøge hvor stort et Beløb Anstaltens Forpligtelser udgjorde og sammenholde dette med den beholdne Formue.

Allerede ved Opgjørelsen i 1880 viste det sig, at Overskudsformuen eller — om man hellere vil kalde det saaledes — Reserverfonden voksede langt stærkere, end man havde paaregnet, ikke blot fordi Rentefoden havde været høiere end den, der var lagt til Grund ved Bestemmelsen af Indskudene i Livrenteanstalten — denne var jo 4 pCt., og som bekendt blev der jo indbunden 4½ pCt. og derover af Kapitalen — men tillige derved, at Dødelighedsforholdene viste sig at være gunstigere eller i den forløbne Tid havde været gunstigere for Anstalten end de Dødelighedsforhold, der vare lagte til Grund ved Udregningen af Tariffen. Det var altsaa ganske naturligt, at Spørgsmaalet om en Tarifforandring kom frem efter 1880, overensstemmende med Loven af 1870, som udtrykkelig angiver, at man blandt Andet paa Basis af disse Opgjørelser kunde komme til at tage nye Bestemmelser om Tariffen, selvfølgelig baade opad og nedad. Ogsaa her i denne Sag kom det jævnlig frem, om ikke Tiden var kommen til at foretage Nedsættelse i Tariffen. Dersom man kunde gjøre Regning paa, at de Forhold, der have bevirket, at Overskudsformuen stadig er voget, ville vedblive at virke paa samme Maade, saa vilde jo Intet være naturligere, end at man foretog Nedsættelse i Tariffen, og at man endvidere i Forbindelse dermed tilbagebetalte til de nuværende Interessenter i alt Fald en Del af det, som de maatte antages at have betalt mere end fornødent. Men en saadan Sikkerhed med Hensyn til disse Faktorer har man ikke. Hvad den ene Faktor, Rentefoden, angaar, da har det jo vist sig, at den allerede er sunket betydelig, og ingen Dødelig kan sige, om den ikke vil synke yderligere. Dersom man i dette Øieblik skulde affatte en Tarif for Livrenteanstalten, saa maatte man jo nødvendigvis